

ДЖОДЖО МОЙС ТРИНАЙСЕТ ДНИ С ДЖОН К.

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

За малко да го подмине, без да го забележи. Последните стотина метра Миранда крачеше ритмично, но унесено, докато се чудеше какво да сготви тази вечер. Бяха ѝ свършили картофите.

И без друго вече нямаше какво да привлече вниманието ѝ по този маршрут. Всяка вечер, след като се прибереше от работа, докато Джеф се залепяше за телевизора заради поредния футболен мач, който „не е за изпускане“ (Хърватия срещу някаква африканска държава в този случай), тя си обуваше маратонките и вървеше пеша близо километър и половина по пътеката, която обикаляше кварталната градинка. Така не се изкушаваше да мърмори на Джеф и му показваше, че има и свой живот без него. Ако той изобщо си направеше труда да отклони поглед от телевизора, разбира се.

Затова не бе обърнала внимание на глухото звънене, причислявайки го подсъзнателно към звуците от автомобилни клаксони, сирените на линейки и всички останали градски звуци. Но когато чу пронизителен звук наблизо, тя се озърна през рамо и след като забеляза, че няма никого наоколо, забави крачка и последва звука, който идваше откъм храстите. И го видя, полускрит под избуялата трева — мобилен телефон.

Миранда Луис стоеше и гледаше пустата пътека пред нея, а после се наведе и го взе — беше същият модел като нейния. Докато го осъзнае, звъненето престана. Тъкмо се чудеше дали да не го остави на по-видно място, когато кратък сигнал оповести получено съобщение. Беше от „Джон К.“.

Тя се озърна наоколо, чувствайки се странно плаха. После си каза, че може да е собственикът, който моли намерилия телефона да го върне, и след кратко колебание включи телефона и отвори съобщението.

Къде си, скъпа? — гласеше то. — Минаха 2 дни!!!

Миранда се загледа в думите, после се намръщи, пхна телефона в джоба си и продължи напред. Нямаше смисъл да го оставя в тревата. Щеше да реши какво да прави с него, след като се прибере у дома.

Миранда, както обичаше да ѝ напомня най-добрата ѝ приятелка, Шери, някога беше истинска красавица. Ако някой друг наблегнеше

толкова на миналото време в изречението, Миранда би се засегнала, но Шери продължаваше с допълнението, че преди двайсет години мъжете направо падали на колене пред нея. Дъщеря ѝ, Андреа, само се подсмиваше иронично на думите на приятелката ѝ, сякаш самата представа, че майка ѝ може да бъде дори малко привлекателна за някого, бе направо смехотворна. Но Шери не спираше да го повтаря, защото беше възмутена от липсата на внимание от страна на Джеф към съпругата му. Всеки път, когато се присъединеше към вечерната ѝ разходка, тя изреждаше всички недостатъци на Джеф, сравнявайки го с нейния Ричард. Ричард се натъжавал, когато Шери излезела от стаята. Ричард организирал „лично време“ само за двамата всеки петък. Ричард ѝ оставял любовни бележки на възглавницата. „Само защото нямате деца, ти печелиш повече от него, а и косата му е ужасна“, мислеше си Миранда, но не го казваше на глас.

Но през последните осемнайсет месеца бе започнала да обръща по-голямо внимание на думите на Шери. Защото, ако трябваше да бъде откровена пред себе си, Джеф бе започнал да я дразни. С хъркането си. С това, че винаги трябваше да му се напомня да изхвърли коша за боклук в кухнята, дори и когато явно беше препълнен. С жалния глас, с който казваше: „Няма мляко!“, сякаш феята на млякото не беше ги посетила, макар тя да работеше толкова дълго, колкото ѝ той. С начина, по който протягаше ръка към нея в събота вечер, също толкова редовно, колкото миеше колата си, но вероятно с по-малко чувство.

Миранда знаеше, че е късметлийка, че бракът ѝ продължаваше вече двайсет и една години. Тя смяташе, че много малко проблеми в живота не могат да се решат с една енергична разходка и малко свеж въздух. Извървяваше по пет километра всяка вечер през последните девет месеца. Обратно в кухнята, с чаша чай пред нея, след кратък спор със съвестта си, Миранда отново бе отворила съобщението.

Къде си, скъпа? Минаха 2 дни!!!

Противната пунктуация и използваната цифра някак си подчертаваха отчаянието на автора. Зачуди се дали да не се обади на Джон К. и да обясни какво се е случило, как е намерила случайно

телефона, но нещо в интимния тон на съобщението я караше да се чувства като натрапник.

„Номерът на притежателката на телефона — помисли си тя. — Ще прегледам назад и ще я намеря.“ Но нямаше никакви имена. Освен това на Джон К. Много странно. „Не искам да му се обаждам“, помисли си тя внезапно. Чувстваше се разстроена от всички тези открито показани чувства, сякаш някой бе нахлул в нейната малка и спокойна къща, нейното убежище. Реши, че е най-добре да предаде телефона в полицията, и тогава забеляза другата иконка: „Дневник“. И там попадна на бележка, предназначена за следващия ден: „Обаждаме на туроператора“. Под него: „Коса, Алишър Девоншър, 2 следобед“. Лесно намери адреса на фризьорския салон; името ѝ бе прозвучало странно познато и когато го потърси в указателя, осъзна, че вероятно е минавала оттам много пъти. Дискретен скъп салон, встрани от главната улица. Щеше да попита на рецепцията дали клиентката им за два часа не си е загубила телефона.

Случиха се две неща, които накараха Миранда да се разколебае в решението си. Първото бе това, че докато седеше в автобуса в задръстването, нямаше кой знае какво да прави и затова бе прегледала снимките в телефона. И го бе видяла — тъмнокос мъж, усмихнат над чаша чай, вдигнал очи, сякаш потънал в някаква интимна мисъл — Джон К. Отвори още няколко съобщения. Само за да види дали няма да научи нещо повече за притежателката на телефона, разбира се. Почти всички бяха от него.

Съжалявам, не можах да се обадя снощи. У. беше в ужасно настроение, мисля, че търси следи. Мислех за теб цяла нощ.

Виждам те в онази рокля, Огнена моя. Как докосваше кожата ти.

Можеш ли да се измъкнеш в четв.? Казах на У, че съм на конференция. Мечтая си за устните ми върху кожата ти.

И още няколко, които накараха Миранда Луис, жена, която вярваше, че малко неща могат да я изненадат, да напъха бързо

телефона в чантата си и да се моли никой да не забележи пламналите ѝ бузи.

Стоеше пред рецепцията, в ушите ѝ бучеше монотонният шум на поне дузина работещи сешоари и вече съжеляваше за решението си да дойде, когато жената се приближи към нея.

— Имате ли запазен час? — попита тя. Косата ѝ беше с лъскавия цвят на патладжан, стърчаща в неописуеми кичури нагоре, а в очите ѝ се четеше пълна незаинтересованост към отговора на Миранда.

— Не — отвърна Миранда. — Аз... имате ли клиентка, записана за два часа?

— Имате късмет. Тя отмени часа си. Кевин може да ви поеме. — Жената се извърна. — Ще ви донеса наметка.

Миранда се озова на един стол, загледана в собственото си отражение в огледалото: леко слисана на вид жена, с наченки на двойна брадичка и невзрачна коса, която не бе имала време да приглади, след като бе слезла от автобуса.

— Здравей.

Миранда зяпна младежа, който се бе появил зад нея.

— Какво мога да направя за теб? Само леко скъсяване?

— О, хм. Ами всъщност това е малка грешка. Аз само исках...

В този момент телефонът ѝ завибрира и тя промърмори някакво извинение, докато ровеше в чантата си, за да го извади. Натисна бутона за съобщенията и леко подскочи. Телефонът, който бе извадила, не беше нейният.

Мисля си за последния път. Караш кръвта ми да бушува.

— Добре, готови ли сме вече? Трябва да ти кажа съвсем честно, скъпа. Тази прическа не е най-подходящата за теб. — Той повдигна един безжизнен кичур.

— Така ли? — Миранда гледаше вторачено в съобщението, предназначено за жената, която би трябвало да седи на този стол.

Караш кръвта ми да бушува.

— Искаш ли да опитаме нещо различно? Да освежим малко визията? Какво ще кажеш?

Миранда се поколеба.

— Да — каза тя и вдигна поглед към жената в огледалото.

Доколкото ѝ беше известно, тя никога не беше карала кръвта на Джеф да бушува. Понякога ѝ казваше, че изглежда добре, но винаги сякаш това бе нещо, което бе длъжен да каже, а не каквото наистина мисли. Централният нападател на „Арсенал“ беше този, който всъщност караше кръвта на Джеф да пее; често се озоваваше на пода пред телевизора и удряше с юмрук по килима от вълнение.

— Значи, да се развихрим? — попита Кевин с вдигнат високо гребен.

Миранда си представи как дъщеря ѝ звучно се прозява докато Шери разказваше за двойните им срещи като тийнейджърки. Замисли се как Джеф дори не вдигаше поглед от телевизора, когато тя се прибираще от работа. „Здрасти, скъпа“ казваше само и вдигаше ръка за поздрав. Ръка. Като на куче.

— Знаеш ли какво — реши Миранда. — Искам същото, каквото щеше да прави с косата си клиентката за два часа.

Кевин повдигна вежда.

— Ооо... отличен избор — каза той, като явно промени преценката си за нея. — Ще бъде забавно.

Онази нощ не бе излязла да тича по пътеката. Бе останала да седи в кухнята и да препрочита съобщенията, а после бе подскочила гузно и бе хвърлила сепнат поглед към всекидневната, когато бе пристигнало следващото съобщение. Сърцето ѝ леко трепна, когато видя името. Поколеба се, после го отвори.

Тревожа се за теб. Твърде дълго вече. Мога да го понеса (едва!), ако не искаш да го правим, но трябва да знам, че си добре. XXX

Загледа се в съобщението, усещаше любящата тревога, опита за шега. После вдигна очи към отражението си, с новата, по-къса

прическа и червеникав тон на върхчетата, за която Кевин бе заявил, че е най-доброто му творение за цялата седмица.

Може би се дължеше на това, че не приличаше на себе си. Или защото мразеше някой да страда, а Джон К. очевидно страдеше. Или пък защото бе изпила няколко чаши вино. Но с леко треперещи пръсти тя изпрати отговор.

Добре съм — написа тя. — Просто ми е трудно да говоря в момента. После добави: Х.

Натисна „изпращане“ и остана да седи с разтуптяно сърце и едва поемаща си дъх, докато не дойде отговорът.

Слава богу. Да се срещнем скоро, Огнена моя.
Умирам за теб. Х.

Малко сладникаво, но я разсмя.

След онази първа вечер ѝ беше много по-лесно да отговаря. Джон К. ѝ пращаше по няколко съобщения на ден, а тя отговаряше. Докато беше на работа, понякога се улавяше, че мисли за това какво ще му каже, и колегите ѝ забелязваха внезапното ѝ изчервяване или разсеяността ѝ и правеха многозначителни коментари. Тя само се усмихваше и не ги поправяше. И защо да го прави, след като Джон К. скоро щеше да ѝ прати ново съобщение, в което описваше страстта си и отчаяния копнеж да я види?

Веднъж нарочно бе оставила едно съобщение да се вижда открито на бюрото ѝ, знаейки, че Клеър Тревелиан няма да издържи и ще го прочете — и при това ще разпространи съдържанието му в стаята за пушене. *Нека* — мислеше си тя. — *Нека се чудят.* Харесваше ѝ идеята, че може от време на време да изненадва хората. Нека си мислят, че е обект на страстно желание, нечия Огнена жена. В очите ѝ се появи блясък, а в походката — особена лекота, и можеше да се закълне, че момчето, което разнасяше пощата, се задържа до бюрото ѝ по-дълго, отколкото преди. Ако понякога ѝ минаваше през

ума, че върши нещо лошо, тя бързо потуляше мисълта. Всичко беше само една преструвка. Джон К. беше щастлив. Джеф беше доволен. Другата жена вероятно щеше да се свърже с него по някакъв начин и тогава всичко щеше да свърши. Стараеше се да не мисли колко ще ѝ липсва това да си представя как прави нещата, които той си спомняше, че са правили заедно.

Бяха минали почти две седмици, когато осъзна, че не може повече да отлага срещата. Беше му казала, че е имала проблем с телефона, че чакала нов, и бе предложила дотогава да си пишат само съобщения. Но той бе започнал да става настоятелен:

Защо не вторник? Може да нямаме друг удобен случай до следващата седмица.

Английският джентълмен. Питие в обедната почивка.

Моля!

Какво се опитваш да направиш с мен?

И това не беше всичко. Джон К. бе започнал да обсебва живота ѝ. Шери я гледаше подозрително и бе отбелязала колко добре изглежда и че Джеф очевидно най-сетне прави нещо както трябва, но по тона ѝ личеше, че се съмнява в това. Но съобщенията на Джон К. бяха създали близост, която Миранда не бе споделяла с друг мъж. Двамата имаха сходно чувство за хумор, можеха да изразят дори в кратка форма най-сложните и съкровени емоции. Понеже не можеше да му каже истината, тя споделяше мечтите и тайните си копнежи, желанието да посети Южна Америка.

Аз ще те заведа там. Липсва ми гласът ти, Огнена моя, написа ѝ той.

Аз чувам твоя глас в сънищата си, отвърна тя и се изчерви от собствената си дързост.

Най-накрая му изпрати съдбовното съобщение.

Английският джентълмен. Четвъртък. 8 часа.

Не беше сигурна защо го бе направила. Частица от нея, старата Миранда, знаеше, че това не може да продължи. Че е само моментна лудост. Но съществуваше и новата Миранда, която, макар и да не можеше да го признае дори пред себе си, бе започнала да мисли за Джон К. като за своя Джон. Миранда може и да не бе собственицата на телефона, но Джон К. щеше да бъде принуден да признае, че имат определена връзка. Че жената, с която си бе говорил през последните тринайсет дни, го вълнуваше, разсмиваше, объркваше мислите му. Ако не друго, то поне това трябваше да признае. Защото неговите съобщения бяха променили нея; бяха я накарали да се почувства отново жива.

В четвъртък вечер Миранда се суетеше с грима си като тийнейджърка преди първа среща.

— Къде отиваш? — попита Джеф, вдигнал поглед от телевизора.

Изглеждаше леко изненадан, макар че тя беше с дълго палто.

— Изглеждаш добре. — Той се надигна от дивана. — Искях да ти го кажа. Харесва ми прическата ти.

— О, това ли — тя леко се изчерви. — Ще излезем да пийнем по нещо с Шери.

Облечи си синята рокля, беше казал Джон К.

Тя си бе купила такава специално за случая, с дълбоко деколте и плисе на полата.

— Приятно изкарване — каза Джеф. Отново се загледа в телевизора си, намествайки се по-удобно на дивана, и взе дистанционното.

Самоувереността на Миранда леко помръкна в бара. На два пъти за малко да се върне, докато вървеше натам, а и още не беше измислила какво ще каже, ако види някой познат. Освен това барът не

беше от онези, чиито клиенти се обличат официално, както бе забелязала със закъснение, затова остана с палтото си. Но после, след като бе изпила наполовина питието си, тя промени решението си и го свали. Любовницата на Джон К. не би се притеснявала да пие сама в бара в синята си рокля.

По някое време се приближи някакъв мъж и ѝ предложи питие. Тя се сепна, но после видя, че не е той, и отказа.

— Чакам някого — каза тя и се наслади на разочарования му вид, докато се отдалечаваше.

Той закъсняваше почти петнайсет минути, когато тя взе телефона си. Щеше да му прати съобщение. Тъкмо бе започнала да пише, когато вдигна очи и забеляза една жена да стои до масата ѝ.

— Здравей, Огнена — каза тя.

Миранда примигна насреща ѝ. Млада руса жена с дълго вълнено палто. Изглеждаше уморена, но очите ѝ бяха трескави, напрегнати.

— Моля? — каза тя.

— Ти си, нали? Огнената жена? Господи, мислех, че ще си по-млада. — В тона ѝ имаше присмех.

Миранда остави телефона.

— О, извинявай. Трябваше да се представя. Аз съм Уенди. Уенди Крисчън. Съпругата на Джон.

Сърцето на Миранда спря.

— Знаеше, че той има съпруга, нали? — Жената вдигна в ръка същия модел телефон. — Той ме споменава достатъчно често, както виждам. О, не. — Гласът ѝ се повиши драматично. — Естествено, не си разбрала, че не говориш с него през последните два дни. Взех му телефона. Аз бях. Само аз.

— О, Господи — тихо простена Миранда. — Виж, има някаква...

— ... грешка? И още как. Тази жена спи със съпруга ми — обяви тя пред всички в бара на висок и леко потрепващ глас. — Сега е решила, че може би е било грешка.

Тя се наведе над масата.

— Всъщност, Огнена, или както там се казваш, грешката е моя. Омъжих се за човек, който смята, че фактът, че има жена и две малки деца, не означава, че трябва да спре да спи с всяка срещната.

Миранда усети как наоколо внезапно се възцари тишина и всички я пронизваха с поглед. Уенди Крисчън забеляза посърналото ѝ

лице.

— Горката. Нима си мислила, че си първата? Е, Огнена, всъщност си номер четири. И това са само тези, за които аз знам.

Зрението на Миранда бе странно замъглено. Тя чакаше обичайната глъчка в бара да се възцари наоколо, но тишината, която вече бе потискаща, оставаше. Най-накрая тя грабна палтото и чантата си и изтича покрай жената към вратата с пламнали страни и наведена глава под обвинителните погледи на клиентите. Последното нещо, което чу, докато вратата се затръшваше подире ѝ, бе звънът на телефон.

— Ти ли си, скъпа? — Джеф вдигна ръка, когато я чу да минава покрай вратата на всекидневната.

Миранда внезапно изпита огромна благодарност към притегателната сила на телевизора. В главата ѝ отекваха обвиненията на огорчената съпруга. Ръцете ѝ още трепереха.

— Рано се прибираш.

Тя си пое дълбоко въздух, загледана в тила му над облегалката на дивана.

— Реших — бавно отвърна тя, — че не ми се излиза навън.

Той хвърли поглед през рамо.

— Ричард ще се зарадва. Той никак не обича, когато Шери излиза, нали? Мисли си, че някой ще му я открадне.

Миранда остана напълно неподвижна.

— А ти?

— Какво аз?

— Тревожиш ли се, че някой ще ме открадне? — Чувстваше се настръхнала, сякаш онова, което щеше да каже, би имало много по-значими последици, отколкото той съзнаваше.

Той се извърна с лице към нея и се усмихна.

— Разбира се. Ти беше голяма красавица, нали така?

— Бях ли?

— Ела тук — каза той. — Дай прегръдка. Това са последните пет минути от мача на Уругвай и Камерун. — Той протегна ръка и след кратък миг тя я пое.

— Дай ми две минути — каза тя. — Има нещо, което трябва да свърша преди това.

В кухнята извади телефона си. Пръстите ѝ този път бяха, уверени.

Скъпи Джон К. — написа тя. — Пръстенът на ръката е по-важен от всички телефонни съобщения. Най-добре го запомни. Поспря, после добави: Красавица.

Натисна „изпрати“, после изключи телефона и го натъпка дълбоко в кухненския кош за боклук. Въздъхна, изрита обувките си, а след това направи две чаши чай и ги занесе във всекидневната, където Уругвай тъкмо щеше да получи дузпа, която щеше да запрати Джеф на килима и да го накара да заудря по земята от вълнение. Миранда седна и се загледа в телевизора, усмихна се разсеяно на съпруга си и се помъчи да заглуши далечния, но настойчив телефонен звън някъде дълбоко в главата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.